

Turies!

Anna M. Diba

otrā padomniece Jauno Sieviešu vispārējā prezidijā

Debesu Tēvs mūs laicīgās pārbaudes laikā nav atstājis vienus. Viņš jau ir devis visu „drošības aprīkojumu”, kas mums nepieciešams, lai droši atgrieztos pie Viņa.

Pirms daudziem gadiem manu uzmanību piesaistīja kāds neliels rakstiņš vietējā avīzē, un kopš tā laika es to vienmēr esmu atcerējies: „Četri cilvēki gāja bojā un septiņi strādnieki tika izglābti pēc tam, kad viņi vairāk kā stundu bija karājušies zem 125 pēdu [38 m] augstā tilta Sankatarīnā, Ontario, [Kanādā] pēc sastatņu, uz kurām viņi strādāja, sabrukšanas ...” („News Capsules”, *Deseret News*, 1993. g. 9. jūnijs, A2).

Mani fascinēja un joprojām fascinē šis īsais stāsts. Drīz pēc šī stāstiņa izlasīšanas, es piezvanīju kādai ģimenes draudzenei, kura dzīvoja Sankatrīnā. Viņa pastāstīja, ka strādnieki bija krāsojuši *Garden City Skyway* tiltu jau veselu gadu un bija palikušas tikai divas nedēļas lai pabeigtu darbu, kad notika negadījums. Pēc nelaimes gadījuma amatpersonām vaicāja, kādēļ strādniekiem nebija nekāda drošības aprīkojuma. Atbilde bija vienkārša — viņiem bija aprīkojums, bet viņi izvēlējās to nelietot. Pēc tam, kad sastatnes sagāzās, dzīvi palikušie vairāk kā stundu turējās pie vienu collu (2,5 cm) garas tērauda sijas dzegas un stāvēja uz astoņu collu garas (20 cm) tērauda sijas, kamēr glābēju komandas varēja viņus sasniegt. Viens no izdzīvojušajiem atstāstīja, ka tad, kad viņš tur tā stāvēja, pieķēries pie tilta, viņš daudz domāja par savu ģimeni. Viņš teica: „Par to, ka šodien vēl esmu šeit, es varu pateikties vienīgi Tam Kungam ... Tas bija pavisam baisi, es jums saku” (Riks Bogačs, „Skyway Horror”, *Standard*, 1993. g. 9. jūnijs).

No šī negadījuma var daudz mācīties un izdarīt daudz salīdzinājumu. Kaut arī vairums no mums savā dzīvē nekad nenokļūs šādā dramatiskā, dzīvības vai nāves situācijā, daudzi no mums jūt, ka piedzīvojam briesmīgu laiku savā personīgajā dzīvē.

Mēs varam justies tā, it kā šķietami turētos pie vienu collu garas tērauda sijas. Mūsu pārbaude laicīgajā dzīvē nav viegla, un tā nav īsa. Mēs esam svētīti ar iespēju nākt uz šo Zemi un iegūt mirstīgo ķermeni. Šī dzīve ir mūsu iespēja sevi pārbaudīt un izmantot savu izvēles brīvību (skat. Ābrahāma 3:25). Mēs varam izvēlēties vai nu sekot Debesu Tēva mūžīgās glābšanas (skat. Jaroma 1:2; Almas 42:5; Mozus gr. 6:62) un pestīšanas iecerei (skat. Jēkaba gr. 6:8; Almas 12:25; 42:11), vai arī mēs varam censties atrast savu ceļu. Mēs varam vai nu būt paklausīgi un ievērot Viņa baušļus, vai arī mēs varam tos noraidīt un stāties pretī nenovēršamajām sekām.

Tādējādi arī mums ir bīstams darba veids un pienākumi. Mums ir jātiek galā ar pārbaudījumiem. Mēs varam piedzīvot vientulību, saspīlētas attiecības, uzticības nodevību, kārdinājumus, atkarības, fizikā ķermeņa ierobežojumus vai mums ļoti nepieciešamā darba zaudējumu. Vilšanās var kļūt par mūsu pārbaudījumu, jo mūsu taisnīgās cerības un sapņi nav piepildījušies mums vēlamajā laikā. Mēs varam šaubīties

par savām spējām un baidīties ciest neveiksmi pat savos baznīcas un ģimenes aicinājumos. Senie un dzīvie pravieši pareģoja pārbaudījumus un briesmas, ar ko mēs saskaramies ikdienas, ieskaitot sabiedrības iecietību pret grēku. Šie draudi ir tik pat bīstami un reāli kā nāvējošs kritiens no 125 pēdu (38 m) augsta tilta.

Mana dzīve nav nevainojama. Es saskaros ar daudziem no šiem pārbaudījumiem. Mēs visi to darām. Es zinu, ka pretinieka kārdinājumi un laicīgās dzīves grūtības ir vienmēr klātesošas un apstāj ikvienu no mums. Es piekrītu izglābtā strādnieka teiktajam attiecībā uz viņa bīstamo pieredzi, turoties pie tās tērauda sijas: „Tas [ir] pavisam baisi, es jums saku.”

Tomēr svarīgi piebilst, ka Svētajos Rakstos ir ļoti maz stāstu par cilvēkiem, kuri dzīvoja svētlaimē un nepiedzīvoja nelaimi. Pārvarot pārbaudījumus ar ticību, neatlaidību un individuālo taisnīgumu, mēs augam un pilnveidojamies. Mani ir stiprinājusi prezidenta Tomasa S. Monsona bezgalīgā uzticēšanās mūsu Debesu Tēvam un mums. Viņš ir teicis: „Atcerieties, ka šajā darbā jums pienākas mūsu Debesu Tēva svētības. Viņš neaicināja jūs jūsu privilīģētajā vietā, lai jūs ietu vieni paši, bez vadības, paļaujoties uz veiksmi. Tieši otrādi, Viņš zina jūsu prasmes, Viņš apzinās jūsu padevību un Viņš pārvērtīs jūsu iedomātās nepilnības saskatāmā spēkā. Viņš ir apsolījis: Es iešu jūsu vaiga priekšā. Es būšu pie jūsu labās rokas un kreisās, un Mans Gars būs jūsu sirdīs, un Mani eņģeļi jums apkārt, lai jūs atbalstītu” („Sugar Beets and the Worth of a Soul,” *Ensign*, 2009. g. jūlijs, 5–6).

Debesu Tēvs mūs laicīgās pārbaudes laikā nav atstājis vienus. Viņš jau ir devis visu „drošības aprīkojumu”, kas mums nepieciešams, lai droši atgrieztos pie Viņa. Viņš ir devis mums personīgo lūgšanu, Svētos Rakstus, dzīvos praviešus un Svēto Garu, lai mūs vadītu. Reizēm šī aprīkojuma pielietošana varētu šķist apgrūtinoša, neērta, un ārkārtīgi nemoderna. Tā pareiza izmantošana prasa mūsu uzcītību, paklausību un neatlaidību. Bet, kas attiecas uz mani, es izvēlos to izmantot. Mums visiem jāizvēlas to izmantot.

Svētajos Rakstos mēs lasām par vēl vienu svarīgu drošības aprīkojuma sastāvdaļu — „margu no dzelzs”. Mūsu Glābēja mācekļi tiek aicināti turēties pie šīs margas, lai droši varētu atrast savu ceļu uz mūžīgo dzīvi. Es runāju par Lehija vīziju par dzīvības koku, kas atrodama Mormona Grāmatā.

Caur dievišķu personīgu atklāsmi Mormona Grāmatas pravietim Lehimam un viņa dēlam Nefijam katram atsevišķi tika parādīts mūsu laicīgās dzīves pārbaudes stāvoklis un ar to saistītās briesmas. Lehijs teica: „Un notika, ka tur izcēlās tumsības migla, jā, pat ārkārtīgi liela tumsības migla, tā ka tie, kas bija uzsākuši taku, pazaudēja savu ceļu, ka viņi noklīda un pazuda” (1. Nefija 8:23). Tomēr „viņš [arī] redzēja daudzus citus ļaužu pulkus, spiežoties uz priekšu; un viņi nāca un pieķērās pie dzelzs margas gala, un viņi virzījās pa savu ceļu uz priekšu, pastāvīgi cieši turoties pie [tās] margas no dzelzs, kamēr viņi atnāca un nometās zemē, un nobaudīja tā koka augli” (1. Nefija 8:30), domājot dzīvības koku.

No Lehija vīzijas mēs uzzinām, ka mums ir jāturas pie šīs drošības margas — šīs dzelzs margas, kas atrodas līdzās mūsu katra taisnajai un šaurajai takai — un jāturas stingri līdz mēs sasniedzam savu gala mērķi, kas ir mūžīgā dzīve kopā ar mūsu Debesu Tēvu. Nefijs apsola, ka tie, kas stingri turēsies pie dzelzs margas, „nekad neies bojā; ne arī kārdinājumi un pretinieka ugunīgās bultas varēs tos uzveikt, padarot tos aklus un novedot iznīcībā” (1. Nefija 15:23–24).

Es uzaicinu jūs vēlreiz pārlasīt visu aprakstu par šo iedvesmoto vīziju. Izstudējiet to, pārdomājiet to un pielietojiet to savā ikdienas dzīvē. Mūsdienu vārdiem mēs varētu teikt, ka mēs tiekam uzaicināti „cieši pieķerties”. Mums stingri jāturas pie dzelzs margas, un mēs to nekad nedrīkstam atlaist.

Prezidents Harolds B. Lī, manu pusaudzes gadu pravietis, mācīja: „Ja šajos satraukuma un neapmierinātības pilnajos laikos, kad vīrieši un sievietes, jaunieši un jaunie pieaugušie izmisīgi meklē risinājumus savām problēmām, kuras moka cilvēci, ir kāda visnepieciešamākā lieta, tad tā ir „marga no dzelzs” kā drošs ceļvedis, kas pa vidu svešiem un aplinku lielceļiem, kuri galu galā noved pie sabrukuma un visa, kas „tikumīgs, jauks vai labi novērtēts” iznīcināšanas, vada pa taisno ceļu pretī mūžīgajai dzīvei” („The Iron Rod”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 7).

Šie vārdi bija būtiski, kad es vēl biju pusaudze, un šobrīd tie, iespējams, ir vēl būtiskāki. Pravieša vārdi brīdina, māca un atklāj patiesību vienai vai tie izrunāti 600 gadus p.m.ē., 1971. vai 2009. gadā. Es mudinu jūs ieklausīties, ticēt un rīkoties saskaņā ar šiem iedvesmotajiem vārdiem, ko teikuši tie, kurus mēs atbalstām kā praviešus, gaišreģus un atklājējus.

Turēšanās pie dzelzs margas ne vienmēr ir viegla. Mēs varam to atlaist līdzcilvēku spiediena vai lepnuma dēļ, domājot, ka varēsim atrast savu ceļu atpakaļ — vēlāk. Kad mēs tā darām, mēs pametam savu drošības aprīkojumu. Lehijs vīzijā redzēja daudzus, kas atlaida dzelzs margu. Viņš teica: „Un daudzi pazuda viņa skatienam, kļīstot svešos ceļos” (1. Nefija 8:32). Mūs pašu dzīves grūtajos brīžos mēs varam atskārst, ka arī mēs „kļīstam svešos ceļos”. Atļaujiet man jūs pārliecināt, ka mums vienmēr ir iespējams atrast savu ceļu atpakaļ. Caur grēku nožēlošanu, kas iespējama caur Glābēja Jēzus Kristus izpērkošo upuri, mēs varam atgūt un atjaunot stingro tvērienu pie dzelzs margas un atkal sajūst mūsu Debesu Tēva mīlošo vadību. Glābējs ir sniedzis mums pastāvīgu uzaicinājumu — nožēlo grēkus, turies un neatlaid.

Līdzīgi Nefijam, es mudinu jūs ar visu savu dvēseles spēku, lai jūs „varētu paklausīt Dieva vārdam un atcerētos vienmēr visās lietās turēt Viņa baušļus” (1. Nefija 15:25). Izmantojiet drošības aprīkojumu, ko Viņš jums sagādājis. Turieties cieši un ticiet, ka Debesu Tēvs svētīs jūs par jūsu uzcītību.

Es zinu, ka atjaunotais evaņģēlijs ir patiess, un es zinu, ka mūs vada Dieva dzīvais pravietis, prezidents Tomass S. Monsons. Būt viņa meitai ir mana lielā privilēģija un gods. Es ļoti mīlu savus vecākus.

Kādu vakaru es jutos nedaudz nomākta un teicu: „Ak, tēt, svētības, ko mēs saņemam kā Baznīcas locekļi un apsoltās tempļa svētības ir tik labas, *ja vien mēs pasniedzamies un izvēlamies tās saņemt.*” Viņš atbildēja nevilcinoties: „Anna, tām ir izšķiroša nozīme.”

Es sirsnīgi lūdzu, kaut mēs varētu *turēties* pie Jēzus Kristus evaņģēlija mūžīgajām patiesībām, jo tām burtiski ir “izšķiroša nozīme”, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.